

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ἑτησία δρ. 7.—

Ἑτησία φρ. χρ. 8.—

Ἑξαμήνιος 4.—

Ἑξαμήνιος φρ. χρ. 4.50

Τρίμηνιος 2.15

Τρίμηνιος φρ. χρ. 2.40

Αἰσυνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ: ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΡΑΤΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστου λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθῆναις, 30 Ἀπριλίου 1905

Ἔτος 27ον.— Ἀριθ. 22

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΛΟΓΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

— Ὅχι πῶς θὰ εἶμαι καλλίτερα ἅμα φύγω, ἔλεγε, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους θ' ἀλλάξω ζωὴν ὅπως δὴ ποτε. Πολὺ φοβοῦμαι ὅμως ὅτι ἡ μὲς Μπάρκερ δὲν θ' ἀπελπισθῇ διόλου περὶ τῆς ἐπανόδου μου εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. Ἀδίκᾳ κοπιᾶζω!...

Ἡ Δωροθέα ἐν τούτοις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἱλαρυνθῇ. Πρὸς ἐπίμετρον ἡσθάνετο πολὺ βαρὺ τὸ φορτίον τῆς εὐθύνης διὰ τὰς δύο μικράς. Ἐφύσσαν δὲ τότε τὰ πράγματα εἰς τὸ ἀπροχώρητον καὶ διὰ τὰς δύο...

Ἡ Ἐβελίνα καὶ ἡ Μαριάννα εἶχαν γίνῃ σκάνδαλον. Ἐν ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα τῆς δανειστικῆς βιβλιοθήκης ἀνεκαλύφθη, καὶ ἡ Λούση τὰ ἐκαστά φερε νὰ πέσῃ ὅλον τὸ πταίσμα εἰς τὴν ράχην τῆς Ἐβελίνας, αὐτὴ δὲ νὰ φανῇ ὡς ἄθωον θῦμα τῆς φιλίας τῆς. Ἦνεν μὲν ἀληθὲς ὅτι εἶχε καὶ ἡ Ἐβελίνα τὰ ἐλαττώματά της, ἀλλ' ἀνῆκεν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Μάρσαλ, καὶ ἐπροτιμοῦσε νὰ τιμωρηθῇ αὐτὴ παρὰ νὰ καταδώσῃ ἄλλην. Δὲν διέψευσε τὴν Λούσην, δὲν εἶπεν ὅτι αὐτὴ ἀκριβῶς τῆς εἶχε δώσῃ τὸ μυθιστόρημα, ἀλλὰ ἔφαγε χωρὶς παρόνομον τὸ ξερὸ ψωμί της καὶ ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ ἀπὸ τὰς ἐπτά. Ἡ ὀψελήσεν ἡ Λούση νὰ ζητήσῃ συγγνώμην καὶ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἀλλ' ἡ Ἐβελίνα δὲν τὴν ἄφισε, καὶ εἶπεν εἰς τὰς ἀδελφάς της ὅτι δὲν τὴν ἤθελε πλέον φίλην τῆς.

Τῆς Μαριάννας ἡ διαγωγή ἦτο ἀκόμη χειρότερα. Τὴν Μεγάλην Τετάρτην, ἐνῶ ἐξητάζετο εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας,

τὴν ἐπίασεν ἡ διδασκάλισσα ποῦ εἶχε γραμμένα εἰς ἓνα χαρτάκι διάφορα γεγονότα μὲ τὰς χρονολογίας των. Δὲν ἐδειξε τότε τὴν γενναιοψυχίαν τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἀλλὰ κατήγγειλε τὰς συμμαθητρίδας τῆς ὅτι ἔκαμναν τὸ ἴδιον, καὶ ὅτι αὐταὶ τὴν ἐπεισαν νὰ τὰς μνησθῇ· ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπίστευσαν. Τῆς ἐσημειώθη εἰς τὸν ἐλεγχὸν ὁ χειρότερος βαθμὸς, ἀπηγορεύθη εἰς τὰ ἄλλα κορίτσια νὰ τῆς ὁμιλοῦν, τὴν ἐστεῖλαν νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ δωμάτι-

μένως ἤκουσε καὶ αὐτὴ τὴν ἐξάψαλμον ἀπὸ τὴν διευθύντριαν:

— Εἶνε εὐχάριστον ποῦ δὲν πηγαίνετε καὶ σεῖς τώρα εἰς τὸ σπῖτι σας, εἶπε μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡ μὲς Μπάρκερ· σὰς χρειάζεται ἀκόμη ἡ ἐπιρροή τοῦ σχολείου, καὶ μάλιστα, ἂν με ἤκουαν οἱ γονεῖς σας, θὰ σας ἄφιναν ἐδῶ ἕως τὰς μεγάλας διακοπὰς...

Ἡ Δωροθέα καὶ ἡ Μαριωρὴ εἶπαν τὰ δέοντα εἰς τὴν Μαριάνναν, ἀλλ' αὐτὴ ἐκλαίεν ἀπαρηγόρητα:

— Ὅλες ἔτσι κάμνουν! ἐφώναζε καὶ ἡ Ἀδα ἔλεγε πῶς θὰ ἤμουν κουτὴ, ἂν δὲν ἔκαμνα κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο, κ' ἐγὼ δὲν ἤξευρα Ἱστορίαν, καὶ χωρὶς τὸ χαρτάκι πάλιν δὲν θὰ ἔλεγα τίποτε, καὶ... νὰ σας πῶ... μὲ πιάνει ἀπελπισία, ἅμα ἀκούω τὴν διδασκάλισσαν νὰ λέγῃ ἡ Μαριάννα Μάρσαλ τελευταία, ὡς συνήθως, καὶ ὅλες αἱ ἄλλες νὰ γελοῦν... ὡς καὶ ἡ Ἀδα!

Ἀδίκᾳ ἔχαναν τὰ λόγια των αἱ ἀδελφαὶ τῆς, ἐνόσφ αὐτὴ εὐρίσκετο εἰς τόσῃ νευρικὴν παραχύν. Ἡ Δωροθέα ἐκάθησε πλησίον τῆς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί νὰ τῆς κάμῃ, ὅτε ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ἡ Μαίρη Οὐίλσον.

— Καίμενη Μαριάννα! εἶπε· θάρρωσθήσῃ, ἀνέξακολουθῇ

νὰ κλαίῃ ἔτσι. Γνωρίζω ὅτι ἀπαγορεύεται, ἀλλὰ θὰ σταθῶ λίγον κοντὰ τῆς, καὶ θὰ κυττάξω νὰ τὴν ἡσυχάσω...

Καὶ ἡ Μαίρη, ἡ ὁποία πάντοτε ἦτο εὐπειθὴς εἰς τὰς διαταγὰς τῶν διδασκαλιστῶν τῆς, εὐταχὺς καὶ ἐπιμελεστάτῃ, ἐκάθησε κοντὰ εἰς τὴν συμμαθητρίαν τῆς, καὶ μὲ τόσῃ ἐπιτηδεϊότητα τὴν κατεπράυνε καὶ τὴν ἡσυχάσεν, ὥστε ἡ Μαριάννα σιγὰ-σιγὰ ἔπασεν εἰς ὕπνον βα-

« Ἡ Δωροθέα ἐκάθησε πλησίον τῆς. » (Σελ. 169, στήλ. γ'.)

ἐν τῆς ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν ὑπεχρέωσαν νὰ κατακλίνεσθαι ἐνωρίς διὰ μίαν ἐβδομάδα.

Τὴν ἐπίασαν τὰ κλάμματα, καὶ ἐφυγεν ἀπηλπισμένη ἀπὸ τὴν τάξιν. Ἡ Δωροθέα ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ τῆς ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐφοβείτο μήπως ἐπιδεινώσῃ τὴν θέσιν τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἐζήτησε τὴν ἀδειαν ἀπὸ τὴν μὲς Μπάρκερ. Τῆς ἐδόθη ἡ ἀδεία, ἀλλ' ἀφοῦ προηγου-

θύν. Τότε η Μαίρη έπληξε να είπῃ εἰς τὴν διευθύντριαν τί εἶχε κάνει. Ἡ διευθύντρια ἐστενοχωρήθη κάπως μετὰ τὴν διαγωγὴν τῆς καλλιτέρας μαθητρίας τῆς, καὶ δι' αὐτὸ πρῶτα τὴν ἐπέπληξε καὶ κατόπιν τὴν ἐσυγχώρησεν.

Ἡ Δωροθέα ἐσπευσε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Μαίρη.

— «ὦ! τίποτε... τῆς ἀπήντησεν ἐκείνη ἡ καλὴ κόρη. Τὸ ξέρω πῶς ὄλεσας μετὰ θεωρεῖς ἀνότητην, διότι μελετῶ πολὺ καὶ δὲν κάμνω ἀταξίες, ἀλλὰ πρέπει νὰ μελετῶ, διότι εἴμεθα μεγάλη οἰκογένεια καὶ ὅχι πλούσιοι, καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ ἐργάζωμαι ἐπειτα καὶ νὰ βοηθῶ τὰς ἀδελφάς μου... Καὶ ἐπειτα ξεύρετε, δὲν με εὐχαριστεῖ διόλου νὰ παραβαίνω τοὺς κανονισμοὺς.

— Αὐτὴ εἶπε ἡ μόνη σου ἑλλειψίς, Μαίρη, — εἶπε τότε ἡ Ρόζα, — καὶ πρέπει νὰ σοὺ τὴν ἐξαλείψωμεν!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ἦτο ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, καὶ, μολοντί ἦτο ἡμέρα ἀργίας, ἡ Ρόζα ἐκάμειν ἀσκήσεις εἰς τὸ πιάνο, κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν, διότι ἡ μὲς Γιόγκ ἐῖχε κάμει παράπονα διὰ τὸ παίζειν τῆς. Ἐπαιξε τὸ ἴδιον κομμάτι καὶ τὸ ἐξανάπαιξε, κάμνουσα τόσα λάθη ὅσοι τόνοι ἦσαν γραμμένοι εἰς τὸ πεντάγραμμον, ἂν δὲ κατὰ τύχην ἐπαίρει καὶ καὶ μίαν νόταν σωστά, ἐγύριζε λιάν εὐσυνειδήτως εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἐξανάπαιξε στραβά. Ἡ μὲς Μπάρκερ ἐπρόβαλε τὴν κερὰν ἀπὸ τὴν θύραν.

— Ρόζα, πρόσσε: τί παίζεις, εἶπε, καὶ μὴν ἀφίσσης τὴ φωτιὰ νὰ σβύσῃ...

— Μείναιτε ἡσυχῇ, μὲς Μπάρκερ ἀπήντησεν ἡ μαθήτρια μετ' εὐγενῆ τρόπον.

Ἀλλὰ μόλις ἤκουσε τὴν ἐξώθυραν ποὺ ἐκλείσεν, ἔτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δρόμου, ἐκάμειν ἓνα κωμικὸν μορφασμὸν πρὸς τὴν μὲς Μπάρκερ καὶ τὴν μὲς Σμιθ, αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἐξέλθῃ μαζί, καὶ ἤρχισε νὰ χορεύῃ μόνη τῆς ἀπὸ τὴν γαράν τῆς. Ἐπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πιάνο καὶ ἐπαιξεν ἓν νεκρικὸν ἐμβατήριον τόσον γοργά, ὥς νὰ ἐπαίξε θριαμβευτικὸν ᾄσμα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἤνοιξεν ἡ θύρα πάλιν, καὶ εἰσῆλθεν ἡ Δωροθέα.

— Κοντεύεις νὰ τελειώσῃς, Ρόζα; — ἠρώτησεν.

— Ἡ μὲς Μπάρκερ ἔφυγε, καὶ θὰ λείψῃ ὡς τὸ βράδυ, — ἀπήντησεν ἡ Ρόζα, — καὶ ἐγὼ εἶμαι ὀλόκληρη εἰς τὰς διατάξεις σου... Δυστύχημα ὅμως ποὺ δὲν ἔγινον ἀπὸ μουσικὴν, Δωροθέα, καὶ δὲν ἔμπορεῖς νὰ ἐκτιμήσῃς τί λαμπρὰ παίζω! — ἐπρόσθεσε τελειόνοουσα τὸ κομμάτι τῆς μετὰ συγχωρίας τῆς ἰδίας τῆς ἐφευρέσεως.

Ἐστράφη τότε, στὸ γυριστὸ σκαμνάκι, καὶ εἶπε:

— «Ἐλα λοιπόν, γέλασε καὶ σὺ λιγάκι! μὴν εἶσαι ἔτσι λυπημένη!

— Θέλω νὰ σοὺ μιλήσω γὰρ τὴν Μαριάνναν καὶ τὴν Ἑβελίαν... Κάτι πρέπει νὰ κάμωμεν. Ἄν καθήσωμεν ἐδῶ ἕως τὰς διακοπὰς, θὰ εἶνε πολὺ ἀργά... δὲν ἀντέχω πλέον!

— Ἀς καθήσωμεν λοιπὸν κοντὰ στὴ φωτιὰ καὶ ἂς κάμωμεν συμβούλιον. Φώναξε τὴν Μαριωρή...

Ἦλθε καὶ ἡ Μαριωρή, ἐκάθισαν δὲ καὶ αἱ τρεῖς κοντὰ στὸ τζάκι, καταγῆς. Ἡ Ρόζα ἐβγαλε τὴν ἀπαραίτητον χαρτοσακούλιν μετὰ τὰς καρτέλλας, ἀλλὰ αἱ δύο ἄλλαι δὲν εἶχαν διόλου ὀρεξιν νὰ δοκιμάσουν.

— Καλὰ, εἶπεν ἡ Ρόζα, δὲν πειράζει... Ἀς προβῶμεν εἰς τὴν ἐναρξιν τῆς συνδιασκέψεως, καὶ ἴσως μᾶς ἔλθῃ διάθεσις ἀργότερα διὰ τὰ ἀναψυκτικά...

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ φύγωμεν ἀπὸ ἐδῶ, εἶπεν ἡ Δωροθέα. Δὲν βλέπω πῶς εἶνε δυνατόν ν' ἀφίσω ἐδῶ μέσα τὴν Μαριάνναν καὶ τὴν Ἑβελίαν, ἐπειτα ἀπὸ ὅσα συνέβησαν. Βεβαίως, ἔπαισαν καὶ αἱ δύο, ἀλλὰ αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ τιμωρία ὅχι μόνον δὲν τὰς ὠφελεῖ, ἀλλὰ καὶ θὰ τὰς κάμῃ χειρότερας... Ἐκτὸς τούτου ἡ Μαριάννα κοντεύει ν' ἀρρωστήσῃ.

— Μάλιστα, ἐπρόσθεσεν ἡ Μαριωρή. Καὶ τὸ κακὸ εἶνε ὅτι ὁ ἀγαπητὸς πατήρ μου μετὰ τὴν Ἀδαν, καὶ ὁ ἀρχίσουν τὰ ἴδια...

— Ἐκτὸς τούτου, τώρα αἱ δασκάλισαί τῆς θὰ τῆς λέγουν περισσοτέρα πειρακτικά λόγια εἰς τὴν παράδοσιν, ἀφοῦ μάλιστα τὴν ἐπίσαν ἐπ' αὐτοφῶρ, καὶ δὲν θὰ τὴν ἐμπιστεύονται... Αὐτὸ θὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ κάμῃ χειρότερα! — Μὰ, τί θέλετε ἐπὶ τέλους νὰ γίνῃ; ἠρώτησεν ἡ Ρόζα.

— Ἀπλοῦστατα: νὰ φύγωμεν ἀπὸ ἐδῶ, — ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα.

— Νὰ το οὐκίσετε δηλαδὴ;

— Ναί... ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος...

— Δὲν δοκιμάζετε νὰ γράψετε στὸ σπῖτι σας; ἠρώτησεν ἡ Ρόζα μετὰ βραβεῖαν σκέψιν.

— Τί τὸ ὄφελος;... Ὁ πατέρας ποτε δὲν ἀπαντᾷ, καὶ ἡ μαμὰ ἐγράψε τῆς μὲς Μπάρκερ ὅτι ἐνέκρινε τὴν ἀπόφασίν τῆς νὰ μείνωμεν ἐδῶ ἕως τὴν Πεντηκοστήν.

— Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ ἔβλεπα αὐτὸ τὸ γράμμα, εἶπεν ἡ Ρόζα.

— Ἀχ! καὶ ἡ Πεντηκοστή εἶνε πολὺ μακριά! ἀνεστέναξεν ἡ Μαριωρή.

— Καὶ τὸ θέρος μακρότερα! ἐπρόσθεσεν ἡ Ρόζα.

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ἀνήσυχος ἡ Δωροθέα.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΔΕΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δοκ. Σ. Ε. Μπουκάμ]

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΞΕΝΗ ΜΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ Ἀθῆναι εἶχαν τὴν εὐτυχίαν νὰ φιλοξενήσουν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα τὴν Α. Μ. τὴν Βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας καὶ Αὐτοκράτειραν τῶν Ἰνδιῶν Ἀλεξάνδραν, ἀδελφὴν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως μας.

Δὲν θὰ ἐπιμείνω εἰς τὰς ἐορτάς, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν πρὸς τιμὴν τῆς ὑψηλῆς Ξένης, οὐτε εἰς τὴν ἐκτακτὸν ὑποδοχὴν ποὺ τῆς ἔγινε, τὴν «ἀλησμόνητον» καθὼς ἐγράψεν ἡ ἰδία, οὐτε εἰς τὰς ἄλλας ἐορτάς, τὰς ὁποίας ἐλάμπρυνε διὰ τῆς παρουσίας τῆς, καὶ προπάντων τοὺς Πανελληνίους Ἀγῶνας, εἰς τὸ Στάδιον, ὅπου οἱ νικητὰι εἶχαν τὴν σπανίαν εὐτυχίαν νὰ δεχθοῦν τὰ βραβεῖα ἀπὸ τὰς χεῖράς τῆς. Προτιμῶ νὰ σας εἰπῶ ὀλίγας λέξεις περὶ αὐτῆς τῆς ἰδίας. Ἀλλὰ πάλιν δὲν θὰ σας ἐξιστορίσω ἐν ἐκτάσει τὴν βιογραφίαν τῆς. Ὅπως οἱ εὐτυχεῖς λαοί, κατὰ τὸ γνωστὸν λόγιον, οὕτω καὶ οἱ εὐτυχεῖς ἄνθρωποι, — ἔστω καὶ βασιλεῖς, — δὲν ἔχουν μεγάλην ἱστορίαν...

Ὁ βίος τῆς βασιλείας τῆς Ἀλεξάνδρας συνοψίζεται εἰς ὀλίγας λέξεις: Βλαστὸς τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Δανίας, — θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Χριστιανοῦ Θ', τοῦ Νέστορος αὐτοῦ τῆς Εὐρώπης, — ἠτύχησε νὰ ἀγαπηθῇ διὰ τὰς ἀρετάς τῆς καὶ τὴν καλλονὴν τῆς ὑπὸ τοῦ τότε Πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας, διαδόχου τῆς Ἀγγλίας, καὶ νῦν βασιλέως Ἐδουάρδου Ζ', καὶ νὰ ἐλθῇ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κραταιότερον καὶ ἐνδοξότερον θρόνον τοῦ κόσμου.

Ἡ Βασίλισσα Ἀλεξάνδρα εἶνε ὡραία. Ξανθὴ, ραδινὴ, λεπτὴ, χαρίεσσα καὶ μεγαλοπρεπὴς, μαγεύει τὰ πλήθη μετὰ τὴν βασιλικὴν ἀληθῶς ἐμφάνισίν τῆς καὶ μετὰ τὴν πλῆρως ἀγαθόητος μεδιὰμάν τῆς. Εἶνε καλὴ, καὶ φιλόδοτος, καὶ φιλάνθρωπος. Βεβαίως, τὰ προτερήματα αὐτά, τὰ ὁποῖα εἶνε πιστεύω ὅτι ὅλοι μου αἱ ἀναγνώστριαι, ὅσον καλὴν τύχην καὶ ἂν ἔχουν, θὰ γίνουν μίαν ἡμέραν Βασίλισσαι, Πρίγκιπσαι ἢ ἐκατομμυριοῦχοι... Αἱ περισσότεραι βέβαια θὰ ζήσουν νοικοκυριστικά, ἀπλᾶ, μετὰ περιωρισμένους πόρους, καὶ ἡ οἰκονομία θὰ τὰς εἶνε πάντοτε ἀναγκαία. Ἀς μάθουν ἀπὸ τώρα νὰ ράπτουν μόναι τὰ ἐνδύματά των καὶ προπάντων ἀς συνηθίσουν νὰ τα προσέχουν. Ἡ βασιλισσα τῆς Ἀγγλίας, ἡ ὑψηλὴ μας ξένη, ταῖς δίδει καλὸν παράδειγμα καὶ μάθημα λαμπρόν.

Ὡραία, θὰ εἰπῇτε! Καὶ τί προσθέ-

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 92^{ος}

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1905.

1. — Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον διακρίνονται νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομητρίαι, καθὼς καὶ τὰ ἀδελφὰ των ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον.

2. — Ἐκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημοσιεύτων, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὐτε ὀλιγότεραι τῶν 10, οὐτε περισσότεραι τῶν 15.

3. — Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν *Τέλος*, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἐξῆς «Διαβεβαίωσιν», καὶ νὰ υπογράψῃ αὐτὴν μετὰ τὸ ἀληθές του ὄνομα:

«Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβεβαίω τὴν Διάπλασιν, ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλὰ ἑαυτῇ, ἐκ χειρογράφου ἢ ἐξ ἐντύπου, οὐτε ἤκουσα (ἐκτὸς τῶν Δημοδῶν καὶ Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων) λεγομένην παρ' ἄλλου.»

4. — Ὅταν ἡ Διάπλασις σχηματίσῃ βάσιμον ὑπόνοιαν ὅτι μία συλλογὴ, (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιῶσιν ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον,) εἶνε ἀντίγραφον ξένης ἐργασίας, ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξαίρεθις εἴτε ἐκούσιως παραχωρηθείσης, δικαιούται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ ἂν θέλῃ, νὰ ἀφῇ εἰς τ' Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5. — Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύωνται ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1905 — αἱ ἐγκριμέναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, δικαιούται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητῆς, νὰ καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὠρισμένη καὶ ἀποδεικνύμενη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελίς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὅποιον εἶχε δημοσιευθῇ ἡ καταγγελλομένη Ἀσκήσις. Παραδείγματός ἔστιν: «Καταγγέλω τὴν ἐν τῇ Διαπλάσει ἐ. ε. δημοσιευθεῖσαν Πνευματικὴν Ἀσκήσιν ὑπ' ἀριθ. 255 τοῦ δεῖνα, ὡς ἀντιγραφὴν ἐκ τῆς Διαπλάσεως, ἔτος 1890 τόμος 18, σελίς 32, Ἀσκήσις 17. (Ὑπογραφή).» Ἐκάστη καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη εἰς χωριστὸν τεμάχιον χάρτου. — Αἱ καταγγελλαὶ, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνύμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφωνται εἰς ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομήν

τῶν Βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὅχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις ἐκείτης συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θάφαιρῇται ἵσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελλομένων.

6. — Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅσα τὸ δυνατόν πλήρης, νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐξ ἐκάστου εἴδους καὶ καθ' ἣν τάξιν δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν Διάπλασιν. Οὕτως ὁ διαγωνιζόμενος ἔχει μεγαλητέραν πιθανότητα ἐπιτυχίας παρὰ ἐάν ἤρκειτο εἰς ὀλίγα μόνον εἶδη Ἀσκήσεων.

7. — ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἐκείτης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις τῆς Ἀσκήσεως ἀνευ λύσεων, ἀποκλείονται.

8. — Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώσουν τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταχθοῦν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, οἷανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν. Ἡ δὲ παράλειψις τοῦ ψευδωνύμου θὰ σημαίνῃ, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν μετὰ τὸ ὄνομα των.

9. — Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθαρογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, εἰς μεγάλα τετράδια, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου τῆς γραφῆς.) Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ καλάθι.

10. — Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 92ον Διαγωνισμὸν», εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ἰουνίου. — (Ἐμπορεῖτε νὰ τα στείλετε ὡς χειρόγραφα, ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει, πληρόνους μόνον 25 λεπτά ταχυδρομικά.)

11. — Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Β' Ἑξαμηνίας τοῦ 1905, θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν «Διάπλασιν» Ἀσκήσεις, κατ' ἐλευθερίαν ἐκλογῆς, ἐκ τῶν ἐγκριθομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους θὰ δημοσιεύωνται τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Α' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1906. Ἐν τῷ μεταξύ, οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μετὰ τοὺς ὅρους πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ Βραβείων, (φύλλ. 1ον, σελ. 12.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

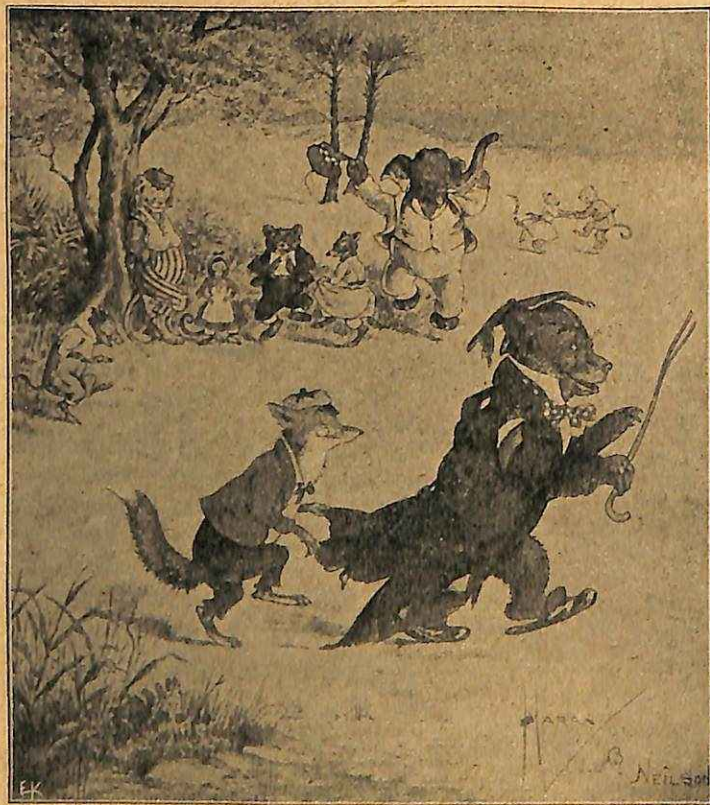
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Τὰ δύο ἀρκουδόπουλα εἶχαν φύγη, χω-
ρίς νὰ τὰ πάρη κανένας εἰδησιν, καὶ ἤ-
σαν πηγαίμενα εἰς τὸ Σχολεῖον, ἐνῶ ὁ
λοιὸς οἱ ἄλλοι εἶχαν
τὸν νοῦν των στὸν
Λεονταράκη, καὶ
πῶς νὰ τον συγχα-
ροῦν καὶ πῶς νὰ τον
ἐπαινέσουν!

Ἐπῆγαν λοιπὸν
ὁ Μῆτσος καὶ ὁ Μα-
νὼλης. καὶ ἔκαμαν
«θάλασσαν» τὸ Ἐκ-
παιδευτήριον τοῦ μα-
καρίτου κυρίου Μαί-
μουδιάδου...

Ἐκατέβασαν τοὺς
πίνακας, ποὺ εἶχαν
τυπωμένα μετὰ μεγά-
λα ψηφία, ὁ ἕνας τὸ
γαλλικὸν ἀλφάβη-
τον καὶ ὁ ἄλλος
τοὺς ἀριθμοὺς ἀπὸ
τὸ 1 ἕως τὸ 20, καὶ
ἔδωσαν μιὰ μετὰ τὴν
κουτρεῖς των καὶ τὰ
ἐτρύπησαν, (αἱ ἀρ-
κουῖδες, ξέρετε, ἔ-
χουν κουτρες πολὺ
χονδρῆς, σὰν κού-
τσουρα), καὶ ὑστερα
ἐπῆγαν δρόμον, μέ-

«Ὡ! τί παιχνίδια ποὺ ἔπαιζαν!»

σα στὸν λόγγον, νὰ πᾶνε νὰ
εὕρουν τοὺς ἄλλους.

— Γιὰ δῆτε τὰ κολλάρια
μας! Ὅλοι πρέπει νὰ φοροῦν
κολλάρια! Ὅλοι οἱ καθὼς
πρέπει ἄνθρωποι φοροῦν κολ-
λάρια. Ὅλοι οἱ πεπαιδευμένοι
πίθηκοι φοροῦν καὶ αὐτοὶ κολ-
λάρια!...

Ἔτσι ἐφώναζαν, καὶ ἔκαμαν
καὶ οἱ δύο τὴν φωνὴν τοῦ καὶ
μένου τοῦ Τζίνου-Τζέκου, —
ἐννοεῖται!

Ἡ Φασουλίνα τοὺς εἶδε στὴν
ἀρχὴν, καὶ τα ἔχασε.

— Ἔσπασε ἡ χολή μου, Λεονταράκη
μου, εἶπεν, ὅταν ὁ φίλος της τὴν ἤσύ-
χασε, πῶς δὲν ἦταν τίποτε, γιὰ νὰ το
φοβηθῇ. — Εἶμαι τόσο νευρικὸ πλάσμα,
ξέρετε, καὶ τώρα τελευταῖα μάλιστα, τό-
σα ἐτράβηξα, ὥστε δὲν εἶνε πολὺ γερὸ
τὸ κεφαλάκι μου!

— Βέβαια δὲν εἶνε, μικρούλα μου!
ἀλλὰ τώρα πιά ὅλα ἐτελείωσαν! — εἶπε
ὁ Λεονταράκης.

Ὅλα τὰ ἄλλα ζῳάκια εἶπαν καὶ αὐτά:

— Ναί! ὅλα ἐτελείωσαν!

Καὶ ἔκαμαν γέλια καὶ χαρὲς. Καί,
γιὰ νὰ ἐορτάσουν τὴν χαρὰν των, εἶπαν
καὶ ἐπῆγαν νὰ παίξουν στὸ μεγάλο ἀλώνι...

Ὡ! τί παιχνίδια ποὺ ἔπαιζαν! Ἐ-
πρεπε νὰ ἐδλέπατε τὸν Μῆτσο τὸ Ἀρ-
κουδόπουλο, μετὰ τὴν βελάδα καὶ τὸ κα-
πέλλο τοῦ καίμενου κυρίου Μαίμουδιά-
δου (καὶ ἦσαν καὶ τὰ δύο κουρέλια κα-
μωμένα!), πῶς ἔκαμαν τὸ περπάτημα

του καὶ τὴν φωνὴν του καὶ τὰ κινήματά
του, καὶ ἀπὸ πίσω του ὁ μικρὸς Ἀλε-
κουδάκης νὰ κάμνῃ τάχα τὸν ἄτακτον
μαθητὴν καὶ νὰ περιπαλῇ τὸν δάσκαλόν
του ἐπρεπε: νὰ ἐδλέπατε τὴν Τιγρίναν
καὶ τὸν Παρδαλάκη, πῶς ἐχόρευαν σὰν
δαιμονισμένα γύρω-γύρω ἢ τὸν Ἀγριο-
καπράκο πῶς ἐχοροπηδοῦσε μοναχὸς του,
σὰν χοροδιδάσκαλος καὶ ἡ πιὸ μελαγ-
χολικὴ γάτα νὰ ἐδλεπε ἐκεῖνα τὰ πράγ-
ματα, θὰ ἔσκαζε ἀμέσως τὰ γέλια.

Καὶ ὁ Λεονταράκης ἐστεκόταν ἀ-
κουμπισμένος στὸ μεγάλο δένδρον, καὶ
τα ἔδλεπε καὶ ἔχαμογελοῦσε δὲν ἤθελε
νὰ παίξῃ καὶ νὰ πηδήσῃ καὶ ὁ ἴδιος,
διότι λέει, δὲν κάνει καλὸ αὐτὸ ἀμέσως
μετὰ τὸ φαγ. — δηλαδὴ, ἤθελε νὰ
εἰπῇ, πῶς του ἄρεσε καλλίτερα νὰ βλε-
πῇ τοὺς ἄλλους νὰ παίζουν. . .

Ὁ Γιαννάκης, ὁ φίλος μας, ἐτίναξε
ψηλὰ τὸ κασκέτο του, καὶ ἐφυσοῦσε σὰν
τρομπέττα τὴν προδοκίαν του, τόσο ποῦ
ἐβράγχιασε, καὶ τὸ βράδυ ἡ κυρία Ἐλε-
φαντίνα, ἡ μαμμὰ του, τοῦ ἔβρασε χα-
μόμηλο. Ἡ δεσποινὴς Λύκαινα, καθὼς
καὶ ὁ Μανώλης, τὸ ἄλλο Ἀρκουδόπου-
λο, ἐπηδοῦσαν καὶ ἐκτυποῦσαν τὰ παλα-
μάκια. Ἡ Φασουλίνα ἠσύχασε τέλος
πάντων ἡ καρδιά της ἤλθε στὸν τίπον
της ἀλλά, βῆμα δὲν το ἐκουνόυσε ἀπὸ
τὸν Λεονταράκη, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ
κακό...

Ἀφοῦ ἔπαιζαν ἔπαιζαν καὶ ἐκουράστη-
καν, ὁ Γιαννάκης ἐπρότεινε νὰ κάνουν
διαδήλωσιν καὶ νὰ πᾶνε τὸν Λεονταρά-
κη στὸ σπίτι του...

¶ (Ἐπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ὁ Ὁπτιομέριος ἐσήκωσεν ἀπὸ κά-
τω τὸ ὄπλον του, καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τὸ
σύνδενδρον δάσος. Ὁ Γιαουρῆς ἔμεινεν
ἀκίνητος ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, βυ-
θισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, κατόπιν
ἐπέστρεψεν ἀργὰ ἀργὰ εἰς τὴν κατασκή-
νωσίν των καὶ ἐξηπλώθη δίπλα εἰς τοὺς
λευκοὺς, ψιθυρίζων:

— Ὁ Γιαουρῆς δὲν ἔχει πλέον πα-
τρίδα! Ὁ Ἰνδὸς ποὺ μισεῖ δὲν ἔχει παρὰ
τὴν ἐνδίκησίν του!...

Ὅταν ὁ Ἀλόνσος τὸν ἀντικατέστησεν
ὡς φρουρός, ὁ Ἰνδὸς δὲν του εἶπε τίποτε
διὰ τὴν συνομιλίαν του μετ' ἐκείνου τὸν
πρῶτον ἐχθρόν, ἀλλὰ τὸν συνεβούλευσε
νὰ προσέχῃ ἀγρύπνως.

Ἀνέτειλεν ἡ αὐγὴ, χωρὶς νὰ συμβῇ
τίποτε. Ὁ Γιαουρῆς, ὅστις εἶχε ἀπο-
κρύψῃ καὶ ἀπὸ τὸν Δὸν Ραφαήλ ἐκεῖ-
νην τὴν συνάντησιν, ἔδωκε τὸ σημεῖον
τῆς ἀναχωρήσεως, πρὸ τοῦ συνήθους.
Ἡθελεν ἀρὰ γε νὰ ταχύνη τὴν πορείαν

του, πρὶν ἐτοιμασθῶν οἱ ὁμόφυλοί του
πρὸς ἄμυναν; Πολὺ πιθανόν...

Τὰ περίεξ τοῦ ποταμοῦ ἦσαν πάντοτε
ἀκατοίκητα, ἀλλὰ αἱ ὄχλοι του ἦσαν,
ὅπως αἱ προηγούμεναι, σκεπασμένοι με-
ἀτελείωτα δάση. Κάπου-κάπου διεκό-
πτοντο ἀπὸ ἀπεράντους ἐλώδεις σαβά-
νας, ὅπου ἐνεφανίζοντο ἐνίοτε μεγάλαι
νεροπεδεῖς.

Τέσσαρες ὥρας ἐταξίδευαν ἔτσι, ὅταν
πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ποταμοῦ ἠκούσθησαν
ἔξωθεν τρομακτικοὶ κρότοι.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλόνσος. Τί εἶ-
νε αὐτὸς ὁ πάταγος; Θαρρεῖς καὶ εἶνε
χιλιάδες κροκιδεῖλοι ἐκεῖ ἐπάνω!

— Καίμηναι, καὶ νὰ κάμνουν τόσο
θόρυβον! εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. — Πολὺ
ἀμυδράλλω... Τί νομίζεις ἐσύ, Γιαου-
ρῆ, πῶς εἶνε;

Ὁ Ἰνδὸς δὲν ἀπήντησε ἐκύτταξε, με-
ἀνίσυχα βλέμματα, τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ.

— Λοιπὸν; — τὸν ἠρώτησεν ὁ
καλλιεργητὴς μετὰ τινὰς στιγμὰς.
Ἐτελείωσες τὴν ἐξέτασιν, Γιαου-
ρῆ;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδὸς με-
ἐπὶ κωφὸν φωνήν.

— Καὶ τί παρατήρησες;

— Ὅτι τὸ ρεῦμα εἶνε ἀργότερον
τώρα.

— Καὶ πόθεν νομίζεις ὅτι προ-
έρχεται αὐτό; — ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχουν πε-
τάξῃ ἐμπόδια εἰς τὸν ποταμόν.

— Τί εἶδους ἐμπόδια.

— Ἰρήγορα θὰ το μάθωμεν
ἐμπρός!

Ἐξανάπιασαν τὰ κουπιά καὶ ἐ-
τράβηξαν δυνατὰ, διότι ἦσαν περι-
εργοὶ νὰ μάθουν τί ἐμπόδια ἔφρα-
ξαν τὸν ποταμόν.

Οἱ κρότοι ἐξηκολούθουν ν' ἀκού-
ωνται ἀπὸ τὸ μέρος τῶν πηγῶν,
ὡς νὰ κατεκρημνίζοντο τεράστιοι
ὄγκοι εἰς τὰ νερά.

Ὁ καλλιεργητὴς καὶ οἱ σύντρο-
φοὶ του ἤρχισαν ν' ἀνησυχοῦν ἀλλὰ
καὶ ὁ Γιαουρῆς ἦτο συνωφρυνμέ-
νος καὶ τὰ μάτια του ἐπρόδιδαν τοὺς ἐν
δοιασμούς του.

Ὅταν ἐπέρασε τὴν καμπὴν τοῦ ποτα-
μοῦ, ἡ λέμβος εὐρέθη ἐμπρὸς εἰς πολυ-
αριθμούς κορμούς δένδρων, οἱ ὅποιοι κα-
τεῖχον ὅλον τὸ πλάτος τοῦ ρεύματος,
ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθην ἕως τὴν ἄλλην.
Χονδρὸι πάσσαλοι, φυτευμένοι εἰς τὴν κοί-
την τοῦ ποταμοῦ, τοὺς ἐκρατοῦσαν ἀκι-
νήτους πρὸς ἐπίμετρον οἱ κλάδοι των
εἶχαν περιπλακῇ μεταξύ των καὶ δὲν ἄ-
φιναν ἐκεῖνον τὸν πλέοντα σωρὸν τῶν
δένδρων νὰ χωρισθῇ.

— Αὐτὸ εἶνε ὁλόκληρον δάσος πε-
σμένο εἰς τὸ νερό! — εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

— Πεσμένο! εἶπεν ὁ Βελάσκος. Δὲν
λὲς καλλίτερα ὅτι τὸ ἐκρήμνισαν οἱ ἐχ-

θροὶ μας, διὰ νὰ μας φράξουν τὸ πέρασμα;

— Οἱ Ἰνδοὶ ποὺ προπορεύονται;

— Αὐτοὶ καὶ οἱ ὁμόφυλοί των, διότι
χρειαζονται ἐκατὸν ἄνδρες τοῦλάχιστον
διὰ νὰ κάμουν ὅλην αὐτὴν τὴν ἐργασί-
αν... Τὸ ταξεῖδί μας διὰ τοῦ ποταμοῦ
ἐτελείωσε, φίλοι μου.

— Δὲν πιστεύεις λοιπὸν ὅτι εἶνε δυ-
νατὸν ν' ἀνοίξωμεν διόδον;

— Ὁχι, Ἀλόνσος. Θὰ χάσωμεν ἀδι-
κα μίαν ἐβδομάδα ἢ καὶ δύο. Δὲν εἶν'
ἀλήθεια, Γιαουρῆ;

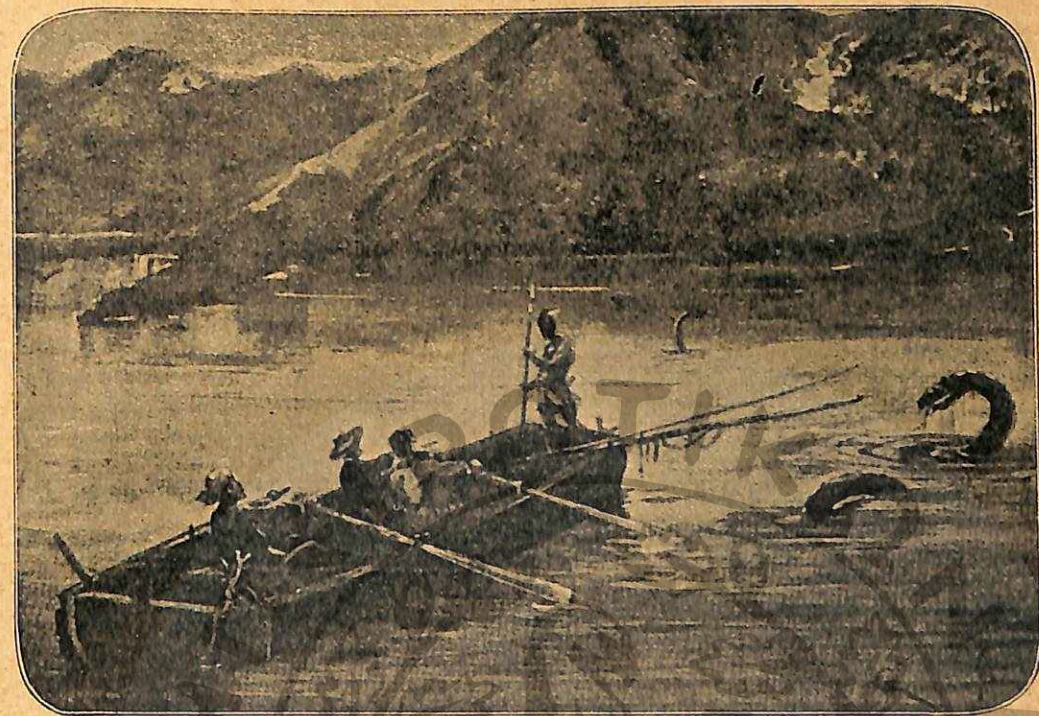
— Ναί, ἀφέντη, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδὸς.
Χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν ὅτι θὰ ἔχωμεν
στὴν πλάτην μας καὶ τοὺς ἐχθρούς.

— Ὡστε, ἀνάγκη νὰ ξεμπαρκάρωμε...

— Ὁχι, ἀφέντη... Θὰ περάσωμεν
μετὰ τὸ μονόξυλον, μέσα ἀπὸ τὴν σαβά-
ναν. Τὸ νερὸ εἶνε ἀρκετό.

— Ἰνωρίζεις τὸν δρόμον;

— Ὁ Ἰνδὸς πάντοτε τὸν εὕρισκει.

«Ἀνέβαιναν καὶ ἐβουτούσαν μεγάλα φεῖδια.» (Σελ. 173, στήλ. γ'.)

— Ἀπὸ ποῦ θὰ περάσωμε;...

— Πρέπει νὰ γυρίσωμε...

— Ἀς γυρίσωμε λοιπὸν!

Ἔστρεψαν τὴν πρῶραν καὶ κατέβησαν
μετὰ ταχύτητα μεγάλῃ τὸν Βενιτουάρεν,
χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλήσουν οἱ Ἰνδοὶ, οἱ
ὅποιοι βεβαίως ἦσαν ἐκεῖ πλησίον κρυμ-
μένοι, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου μόλις εἶχαν κρη-
μνίσῃ τὰ δένδρα.

Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὁ Γιαου-
ρῆς διηύθυνε τὸ μονόξυλον πρὸς τὴν σα-
βάναν, τὴν ἰσοίαν ἦγονε μετὰ τὸν ποταμόν
μὴν μικρὰ διώρυξ ἀνοικνύμενη εἰς τὴν δε-
ξιάν ὄχθην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ο ΓΟΗΣ ΤΩΝ ΟΦΘΑΝ

Ἡ ἐλώδης ἐκείνη σαβάνα εἶχε ἀπέ-

ραντον ἔκτασιν πρὸς νότον, σχεδὸν ἕως
τὰ ὅρια μιᾶς ὑψηλῆς ὀροσειρᾶς, ἡ ὁποία
ἔκλειτο ἀνατολικότερον.

Τὰ ὕδατα τοῦ ἀβαθοῦς ἐκείνου ἑλous
ἦσαν μαυρωπά, ἀλλὰ δὲν ἐβγαζαν καμ-
μίαν δυσάρεστον ὀσμὴν, διότι δὲν ἐφύ-
τρωναν ὑδρόβια φυτὰ ἐκεῖ μέσα.

Ἀπόλυτος σιγὴ ἐβασίλευεν. Ἐνίοτε
ὅμως ἠκούοντο ὑπόκωφα γουργουρίσμα-
τα τοῦ νεροῦ καὶ ἐφαίνοντο ποῦ ἀνέβαι-
ναν καὶ κατόπιν ἐβουτούσαν πάλιν με-
γάλα φεῖδια.

— Προσεῇτε μὴν πέσετε, — εἶπεν ὁ
Γιαουρῆς, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐξήρχοντο
ἀπὸ τὴν διώρυγα. — Ὅποιος πέσῃ στὸ
νερὸ εἶνε χαμένος.

— Τί πορείαν κρατοῦμε; ἠρώτησεν
ὁ Δὸν Ραφαήλ.

Ὁ Ἰνδὸς ἐδείξε μετὰ τὸ δάκτυλον τὴν
κορυφὴν ἐνὸς ὑψηλοῦ βουνοῦ, τὸ ὁποῖον
διεκρίνετο καθαρὰ εἰς τὸ βάθος τοῦ οὐ-

ρανοῦ, φωτιζόμενον ἤδη ἀπὸ τὴν σελήνην.

— Ἐκεῖ, — εἶπε, — πίσω ἀπὸ αὐτὸν
τὸν κολοσσόν, εἶνε κρυμμένη ἡ Πόλις
τοῦ Χρυσοῦ.

— Πόσες ὥρες πρέπει νὰ ταξιδεύ-
σωμεν, πρὶν φθάσωμεν;

— Αὐρίον τὴν αὐγὴν, ἂν βαστοῦν αἱ
δυνάμεις σας, θὰ βγοῦμε στὴν ξηράν.

— Δὲν θ' ἀρίστωμε τὰ κουπιά...

— Τότε, αὐρίον τὸ βράδυ θὰ φθάσω-
μεν εἰς τὴν Μανδάν.

— Νὰ λόγια, ποῦ φέρουν τὸ κτυπο-
κάρδι! — ἀνέκραξεν ὁ Ἀλόνσος. — Καί
μας βεβαιώνει πῶς εἶνε πολὺ χρυσάφι
ἐκεῖ;

— Στέγες χρυσῆς, κολόννες χρυσῆς
καὶ παλάτια καλλίτερα ἀπὸ τὰ ἰδικὰ

σας, — ἀπήντησεν ὁ Ἰνδὸς με ὑπερηφάνειαν.

— Σὲ πιστεύω, Γιαρουργή, εἶπεν ὁ ἰατρός. — Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Περού, τὴν ἐποχὴν ποῦ ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, ἐκτίζαν τὰ παλάτια καὶ τὰ φρούρια των καλλιτέτερα ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους.

— Φαίνεται ἀπίστευτον, γιαντρέ.

— Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθές, Ἀλόνσο. Οἱ Ἰσπανοὶ εὗρηκαν ἐκεῖ κτίρια, ποῦ ἔμειναν ἐκθαμβοὶ, καὶ φρούρια τὰ ὅποια, ἂν εἶχαν ὑπερασπιστάς ἀνδρείους στρατιώτας, ποτὲ δὲν θὰ τα ἐκυρίευαν οἱ κατακτηταί. Μάθε ὅτι τὸ φρούριον τοῦ Κουσκού ἦτο κτισμένον, με τεραστίους ὀγκολίθους καὶ ὅμως οἱ Ἰνκας δὲν εἶχαν οὔτε ἀμάξια κατάλληλα, οὔτε μηχανάς, οὔτε ζῶα διὰ νὰ μεταφέρουν καὶ νὰ σηκώσουν ἐκεῖνους τοὺς βράχους. Μὴ λησμονῆς δὲ ὅτι τὸ φρούριον ἐκεῖνο ἦτο ἀρκετὰ ὑψηλόν.

— Ἦσαν λοιπὸν ἐπιτήδειοι τέκτονες; — Ἀπαράμιλλοι. Φαντάσου ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Βιρατόκας ἔβαλε καὶ κατεσκεύασαν διώρυγα βάθους δώδεκα ποδῶν καὶ μήκους πεντακοσίων περίπου χιλιομέτρων, διὰ μέσου ὁρέων καὶ βράχων καὶ ἐλῶν, καὶ ἐμποδίων παντὸς εἶδους. Αὐτὸ ἀρκεῖ διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν ἀξίαν τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνων, τοὺς ὁποίους οἱ ἰδιόι μας συμπατριῶται ἔλεγαν ἀγρίους!

— Καὶ εἶχαν καὶ παλάτια;

— Μεγαλοπρεπέστατα. Εἶχαν αἰθούσας ποῦ ἔχωροῦσαν ἕως τρεῖς χιλιάδας πρόσωπα, καὶ αἱ κατοικίαι τῶν μεγιστάνων ἦσαν ὅλαι καμωμέναι ἀπὸ γυμνοὺς λίθους, στιλβωμένους καὶ κολλημένους με εἰδικὴν λιθοκομίαν. Λέγουν ὅτι τὰ παλάτια ἐκεῖνα ἔμοιαζαν σαν χυτὰ μονοκόμματα, διότι καμμία συναρμογὴ δὲν ἐφαίνετο πούθενά.

— Καὶ εἶχαν πολλὴν χρυσὴν οἱ Ἰνκας; — Τόσον, ὥστε ὅχι μόνον εἶχαν ὅλα τὰ σκεύη των χρυσά, ἀλλὰ οἱ αὐτοκράτορες εἶχαν καὶ τεχνητοὺς κήπους, ὅπου τὰ φυτὰ ἦσαν ὅλα χρυσά, ἀπὸ τὰς ρίζας καὶ ἐπάνω. Εἶχαν χωράφια σπαρμένα με ἀραβόσιτον, καὶ κάθε φυτὸν ἦτο ἐκεῖ κατεσκευασμένον ἀπὸ χρυσόν· αἱ ρίζαι, τὰ φύλλα, τὰ ἄνθη, τὰ ἀραποσίτια καὶ τὰ γένεια των ἀκόμη... Εἰς τὰ παλάτια τῶν αὐτοκρατόρων, αἱ λεκάναι τῶν λουτρῶν ἦσαν καμωμέναι ἀπὸ χρυσὸν καὶ ἀργυρον, αἱ στέγαι ἦσαν σκεπασμέναι με ἐλάσματα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέταλλα, καὶ οἱ στῦλοι ἦσαν ὀλόχρυσοι.

— Τί πλούτος καὶ τί μεγαλοπρέπεια! . . . Καὶ εἶνε ἀληθινὰ αὐτὰ ποῦ μου διηγείσθε;

— Ὅλοι οἱ Ἰσπανοὶ ἱστοριογράφοι, ὅσοι εἶχαν ἀκολουθήσῃ τὰ κατακτητικὰ σώματα τῶν Ἀλμάγων καὶ τῶν Πεζάρων, τὸ ἔχουν ἐξακριβώσῃ, καὶ μας ἀ-

ρῖσαν θαυμασίας περιγραφὰς διὰ τὰ πλοῦτη τῶν Ἰνκας.

— Καὶ νομίζετε ὅτι θὰ εὐρωμὲν τέτοιους θησαυροὺς εἰς τὴν Μανόαν;

— Εἶμαι τελείως πεπεισμένος ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς ἔχουν ἀκόμη μέγα μέρος ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τῶν προγόνων των.

— Ἐντὸς ὀλίγου θὰ το μάθωμεν εἴ-πεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Τὸ βουνὸ δὲν ἀπέχει πολὺ. Καρδιά, φίλοι μου! Δὲν βλέπω τὴν ὥραν πότε νὰ φθάσω εἰς αὐτὴν τὴν ἐξακουσμένην Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ.

Τὸ μονόξυλον, δυνατὰ κοπηλατοῦμενον, ἐπετοῦσεν ἐπάνω εἰς τὰ ἥσυχά νερά τῆς ἐλώδους σαβάνας. Κατὰ τὰς τρεῖς τῆς αὐγῆς, εἶχαν περάσῃ τὸ ἥμισυ ἔλος, καὶ ἡ γιγαντώδης κορυφή, ἡ ὁποία ἐχρησίμευεν ὡς ὁδηγὸς εἰς τοὺς πλέοντας, ἦτο τελείως ὁρατὴ.

Ἦσαν ἔτοιμοι ν' ἀφίσουν τὰ κουπιά, θέλοντες ν' ἀναπαυθοῦν ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὅταν εἰς τοὺς πρόποδας ἐκείνου τοῦ βουνοῦ, ἀνάμεινα εἰς τὰς σκοτεινὰς λόχμας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ὀλόγυρά του, παρετήρησαν διάφορα φωτεινὰ σημεῖα.

Ὁ Γιαρουργὴς ἐπρόφερε μίαν ὑπόκωφον βλασφημίαν.

— Τί σημαίνουν αὐτοὶ οἱ πυρσοὶ; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἰνδόν.

— Εἶνε σήματα, ἀπήντησε οὗτος.

— Καὶ πρὸς ποῖον τὰ κάμνουν;

— Πρὸς τὰς γειτονικάς φυλάς, διὰ νὰ μαζευθοῦν καὶ νὰ μας ἐπιτεθοῦν...

— Θὰ μπορέσωμε νὰ τὰς νικήσωμεν;

— Ἰ χὼ ἐλπίδας εἰς τὴν ἐντύπωσιν, ποῦ θὰ κάμουν τὰ τουφέκια σας, ἀλλά...

— Πες μοῦ τα ὅλα.

— Κάλλιον ἔχω ν' ἀποφύγωμεν τὴν συνάντησιν καὶ νὰ εἰσβάλωμεν αἰφνιδίως εἰς τὴν Μανόαν.

— Καὶ πῶς θὰ γίνῃ αὐτό;

— Ἀς περάσωμεν τὸν λόγγον...

— Καὶ εἶνε κίνδυνος ἀπὸ ἐκεῖ;

— Ναί, διότι τὸν κατοικοῦν φείδια· ἀλλὰ ἐμεῖς θὰ περάσωμε...

— Τί φείδια;

— Οὐρουτοῦ, ποῦ κάμνουν καὶ παραλύει τὸ μέλος ποῦ θὰ δαγκάσουν· κόβρα-θίπο, ἡ ὀρίσχοινο· αὐαῦ, ποῦ σκοτίζουν τὸν ἀνθρωπον στὸ δευτερόλεπτον· βοθινίνα ἡ κροταλία, ποῦ δὲν ἔχει θε-ραπείαν τὸ δάγκαμά των· ἔπειτα εἶνε οἱ κοραλλιωτοὶ ὄφεις, καθὼς καὶ οἱ θηρευτικοὶ με ραβδωτὸν δέρμα, καὶ πολλὰ ἄλλα...

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! — καὶ σὺ θέλεις νὰ τα βάλῃς μαζί των;

— Ναί, ἀφέντη.

— Μά, δὲν θὰ κάμωμεν οὔτε χίλια βήματα, καὶ θὰ εἴμεθα νεκροὶ καὶ οἱ τέσσαρες.

Μειδιάμα ἀνέτειλεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Ἰνδοῦ.

— Ὁ Γιαρουργὴς ξέρει καὶ διατάσσει

τὰ φείδια· θὰ τα μαζεύσω ὅλα, καὶ κατόπιν θὰ τα ὁδηγήσω μαζί μου εἰς τὴν Μανόαν.

— Τὰ φείδια! — ἀνεβόησεν ὁ Ἀλόνσο.

— Ἐννοῶ. . . εἶπεν ὁ ἰατρός. Εἶσαι γόης τῶν ὄφειων.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός. — Δὲν θὰ σ' ἐγγίσουν, ἀφέντη· καὶ ἔπειτα, ἐδῶ δὲν εἶνε καὶ τὸ διαβολικὸν καλοῦπο; Γνωρίζεις ὅτι οἱ σπόροι αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ γιαντρέβουν τὰ δαγκάματα τῶν φειδιῶν.

— Τί ἀνθρωπος! — ἐψιθύρισεν ὁ Ἀλόνσο. — Γιὰ νὰ δοῦμε πῶς θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ περιπέτεια. . .

Ἦρχισαν νὰ κοπηλατοῦν με νέαν ὀρμὴν, θέλοντες νὰ φθάσουν τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ πρὶν ξημερώσῃ. Οἱ πυρσοὶ εἶχαν σβεσθῇ, ἐν τούτοις, ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς σαβάνας ἐφάνησαν ποῦ ἔλαμπον ἄλλα φωτεινὰ σημεῖα, ἀλλὰ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν.

(Ἔπεται συνέχεια.) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν ταξείδιων. Καὶ οἱ ἀγκυλώντες τὰ ταξείδια, ἀλάβουν ὑπὸ σημείωσιν ἕνα ὑπολογισμὸν τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ἕνας Ἀμερικανός. Εἶχ' φρίνεται πολλὴν καὶ ἰσχυρὰν διαθεσίμω, διότι ἐκάθησε καὶ ὑπολόγισεν ὅτι, διὰ νὰ υπάγῃ ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνην με τὸν σιδηρόδρομον, — ἂν ὑπῆρχε σιδηρόδρομος, ἐννοεῖται, — θὰ ἐπλήρυνε δι' εἰσιτήριον τρίτης θέσεως, συμψήφως με τὰ ἀμερικανικὰ τιμολόγια, 4,500,000 φράγκα χρυσά, ἤτοι εἰς δραχμάς, με τὴν τρέχουσαν τιμὴν τοῦ φράγκου, 5,625,000.

Τὸ ἴδιον παιδάκι τοῦ Μόμσεν, περὶ τοῦ ὁποῖου ὠμιλήσαμεν τὴν ἄλλην φορὰν, ὅταν ἐμεγάλωτε καὶ ἔγινε δέκα ἐτῶν, ἐταξείδευε μίαν ἡμέραν με τὸν τροχιόδρομον, μαζί με τὸν πατέρα του. Εἰς τὸ βεγγόνι ἦσαν καὶ ἄλλα παιδάκια, καὶ ἔκαμαν ὅλα πολλὰ φασαρίαν καὶ ἀνησυχίαν με τὰ γέλια καὶ τὰ παιχνίδια των. Ὁ Μόμσεν ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ ζωρότερον ἀπ' ὅλα:

— Παιδί μου, τὸ ερωτᾷ, τί νος εἶσαι;

— Πές μου τὸ ὄνομά σου.

— Τὸ ὄνομά μου εἶνε τὸ ἴδιον με τὸ δικό σας, κύριε! — ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς Μόμσεν εἰς τὸν ἀφηρημένον πατέρα του, πρὸς μεγάλαν ἀπορίαν τῶν συνεταξείδιω-τῶν του, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζαν πολὺ καλὰ τὸν σεβαστὸν καθηγητήν.

Μία σκέψις τοῦ Κουφιόκεφαλάκη ἐν ἡμέρᾳ βροχῆς:

— Ἀδικα λέγει ἡ Γραφή ὅτι ὁ Θεὸς βρέχει ἐξ ἴσου ἐπὶ τοὺς δικαίους καὶ τοὺς ἀδίκους. . .

— Διατί; τὸν ἠρώτησαν.

— Διότι μόνον οἱ δίκαιοι βρέχονται· οἱ ἄδικοι παύονται, δῆθεν κατὰ λάθος, τὰς ὁμπρόλλες τῶν δικαίων καὶ πηγαίνου-σιν ἐπὶ τὰ σπύτια των χωρὶς νὰ βραχοῦν.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 87ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τὴν 4 Σεπτεμβρίου 1904, πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τρεῖς φυλλαδίοις Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου π. ε. δη-μοσιευθεισῶν 13 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροσθέντως· ὁ δὲ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως ἀριθμὸς, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ πῶσθ' ἂν ἀποτεμεθῶν ἕκαστος ἑδωκῇ.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀθήνα Καρδία, 121 [1Ε]. (Ὁ Ἕλληνας Ἀθλητής, με λύσεις 163 [8Ε]. τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἤδη Α' Βραβεῖον εἰς τὸν 85ον Διαγωνισμὸν.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φαληρική Αἶρα, 119 [5Ε]. — Τὸ ἀνταφύλλειον Αἰγούλα, 108 [5Ε]. (Τὸ Περωμένον με λύσεις 111 [5Ε], καὶ ἡ Στερεὰ Ἑλλάς με λύσεις 108 [5Ε], τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες ἤδη Β' Βραβεῖον τὸ μὲν εἰς τὸν 80ον, ἡ δὲ εἰς τὸν 85ον Διαγωνισμὸν.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φρά-Διάβολος, 83 [4Ε]. — Λαίμαρχη Κόρη, 80 [4Ε]. — Αἰμίλιος Παῖς, 42 [2Ε]. (Ὁ Γεώργιος Σ Πολυλὰς με λύσεις, 101 [5Ε], καὶ ὁ Μέλων Διπλωμάτης με λύσεις 88 [4Ε], τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες ὁ μὲν Γ' Βραβεῖον εἰς τὸν 84ον, ὁ δὲ Β' Βραβεῖον εἰς τὸν 81ον Διαγωνισμὸν.)

ΕΥΦΗΜΟΣ: Τιμολέων Κωνσταντινίδης, 28 [Ε]. — Νοητὸς Ἥλιος, 22 [Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ταπεινὸ Γιοσεμί, 17 — Ψαροπούλα, 14. — Μεριστοφελῆς, 12.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀσπρος Ἀράνης, 158 [7Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πρίγκιψ Τζάμας, 126 [6Ε]. — Μακρολαίμης, 113 [5Ε]. (Ὁ Χιακὸς Φάρος με λύσεις 156 [7Ε], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν Β' Βραβεῖον εἰς τὸν 80ον Διαγωνισμὸν.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζαχαρίας Καβιδουλίτης, 104 [5Ε]. — Ὁχρὸν Ἀμάραντον, 92 [4Ε]. — Φαῖνον, 90 [4Ε]. (Τὸ Χειμῶναρον με λύσεις 112 [5Ε], καὶ ἡ Αἶρα τῆς Ἀνοίξεως με λύσεις 96 [5Ε], τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες τὸ μὲν Β' ἡ δὲ Γ' Βραβεῖον εἰς τὸν 83ον Διαγωνισμὸν.)

ΕΥΦΗΜΟΣ Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη, 87 [4Ε]. — Ἀγκυρα τῆς Σιωτηρίας, 81 [4Ε]. — Εὐ-δοκία Γ. Λαμπίρη, 80 [4Ε]. — Ὁ εὐρεὶν Θερινῆς Νυκτός, 73 [3Ε]. — Ἀντίβας ὁ Καρχηδό-νος, 69 [3Ε]. — Στρατηγὸς Μπούλερ, 54 [3Ε]. — Ἀνθος τοῦ Σολωμοῦ, 53 [3Ε]. — Ἀν-δριανὸς Κ. Λιβανός, 50 [3Ε]. — Πτωχική Καλύβη, 46 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Αἰθερία Ψυχὴ, 44 [2Ε]. — Ἡλεκτρικὸς Σπυθῆρ, 37 [Ε]. — Ἐρη-μὸς τῶν Ἀνικνύθρων, 31 [Ε]. — Ἡγεμὼν τοῦ Φωτός, 26 [Ε]. — Δικέφαλος Ἀεὶς, 23 [Ε].

ΜΙΚΡΑ ΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πτερόν τῆς Μελίσσης, 113 [5Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λευκὸν Ἰόν, 86 [4Ε]. — Μικρὸς Λέσβιος, 77 [3Ε]. (Ὁ Πύρ-ρος τῆς Πέτρας με λύσεις 91 [4Ε], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν Β' Βραβεῖον εἰς τὸν 80ον Διαγωνισμὸν.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαλκούλα Η. Σιακῇ, 70 [3Ε]. — Αἶολος, 61 [3Ε]. — Παῦλος Γ. Κηφίας, 52 [2Ε]. (Τὸ Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς με λύσεις 76 [3Ε] καὶ ὁ Λαμπρὸς Κιθαρωδὸς με λύσεις 74 [3Ε] τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες Γ' Βραβεῖον εἰς τὸν 80ον Διαγωνισμὸν.)

ΕΥΦΗΜΟΣ: Ναυαρχος Κατσούρας, 38 [Ε]. — Ζήνων, 26 [Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κροδὴ, 16. — Νάρκισσος, 13.

ΕΙΣΤΕΙΛΑΝ προσέτι ὁρθὰς λύσεις, ἀναμῖξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, καὶ οἱ ἐξῆς: Ἀσπὴρ τῆς Θά-λας, 15. — Αὐδῶνη, 9. — Λούλιγκ δι Λούλ, 13. — Μικρὸς Καλλιθέτης, 3. — Χρυσὴ Καταλούδα, 2.

Σημειώσις. — Λύσεις ἀποσταλθεῖσαι μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας ἢ ἄνευ ὀνόματος καὶ ψευ-δύμου, ἀπεκλείσθησαν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδόσκαλος: — Μὰ δὲν μου λές, πραγμα-τικῶς δὲν με νιώθεις ἢ προσποιεῖσαι τὸν ἄνθρωπον;

Ὁ Μαθητής: — Δὲν τον προσποιεῖμαι κα-λῶς, κύριε καθηγῆτή!

* * *

Ὁ Παυλάκης με τὸν πατέρα του εἰσέρχονται εἰς ἕνα ἐστιατόριον.

— Πόσο ἔχει τὸ δεῖπνον; ἐρωτᾷ ὁ πατήρ.

— Πέντε δραχμάς, κύριε.

— Τὸ δὲ γεῦμα;

— Μόνον τέσσαρες.

— Αἱ! τότε, μπαμπά, νὰ γευματίσωμε! ἀνα-βιβάζει ὁ Παυλάκης.

* * *

* * *

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν 87ον Διαγωνισμὸν, καὶ περιμένω τὰς φωτογραφίας των πρὸς δημοσίευσιν.

Λαμβάνω καθημερινῶς ἀπαντήσεις εἰς τοὺς τελευταίους προκηρυχθέντας διαγωνισμοὺς: Κυ-ριακὴν, Διήγημα, Καλλιγραφίαν κτλ. Φυσικὰ μὲν εἶνε ἀδύνατον νὰ πληροφορήσω ἕνα ἕκαστον ὅτι ἡ ἀπάντησίς του ἐλήφθη.

Ὁραίας κάρτας διὰ τὸ Πάσχα μοῦ ἔστειλαν ἀκόμη καὶ οἱ ἐξῆς: Ὁρειζήλινη Κόρη, Χιο-τισμένη Κοκκία, Ἐριφύλη Ζάνα, Βουχώ-μενος Λέων, Μίνα Πολέμη, Ἀνθος τῆς Ἀ-γνότητος, Πτερεὶς Ἀηδῶν, Ἡρώδιαν Ἀρκά-δι, Μὴ με λησμονεῖ, Κωνσταντία Παλλὰκη, Αἴλιος Ἀριστείδης, Φίλη τῶν Ζώων, Αἰκα-τερίνη Καμπίση, Ὀλγα Πασιδάδου, Τζάμος Ἀνακατωμένος, Ἐδωγγέλια Γ. Κοντογούρη, Β.

Χ Στύλογιον, Βυζαντινὸ Ἀηδόνι καὶ Ταρ-λαμπούμπας (ἕνα δελτάριον ποῦ ἀνοίγει καὶ σχηματίζει ἕνα κόκκινον αὐγὸν). Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους ἀπὸ καρδίας. Καὶ τοῦ χ-όνου!

Ἀκούσατε τώρα τί ἐσοφίσθη ἡ φίλη μου Μα-ρουσία: Κατεσκευάσεν ἕνα μεγάλον χάρτινον αἰτόν, κατακόκκινον, καὶ ἐξήραφεν ἐπάνω με χρυσὰ γράμματα «Ζήτω ἡ Διάπλασις». Καὶ ὁ αἰτός τῆς ἀνέθηκε ψηλὰ-ψηλὰ, καὶ ὅλος ὁ κό-σμος ἐδιάβασε τὴν ἐπιγραφὴν. Καὶ εἶπα: Αὐτὸ θὰ τὸ γράψω καὶ οἱ ἐνεπιγράφοι αἰτοὶ θὰ γί-νουν τῆς μόδας. Διότι εἶνε βέβαιον ὅτι οἱ οἱ φίλοι μου θάρξουσιν νὰ κατασκευάζουν καὶ νὰ ὑψώνουν τέτοιους αἰτούς, τὸν ἕνα μεγαλῆτερον ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Ψυχὴ τῆς Λέσβου [ΕΕ], ὅταν οἱ Ἑλληνο-παῖδες, ἡ γενεὰ τοῦ μέλλοντος, θαγαπήσουν τὴν Πατρίδα ὑπὲρ πάν ἄλλο εἰς τὸν κόσμον καὶ δὲν θὰ συλλογίζονται παρὰ πῶς νὰ τὴν μεγαλώσουν καὶ νὰ τὴν δοξάσουν, τότε τὸνει-ρόν σου θὰ πραγματοποιηθῇ.

Χαίρω ποῦ ποῦ ἀπεφάσισες πάλιν νὰ μου γράψῃς, Βρόχε τοῦ Φαλήρου [Ε]. Χαριτωμέ-νον τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Βυφῶν.

Ἐχω ὑπ' ὄψιν μου δύο ὁραιότατας ἐπιστολάς σου, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς [ΕΕΕ]. Πῶς σου ἐφάνη τὸ Σῆμα; Φαντάζομαι πλέον τὸ καμάρι σου! . . . Φίλησέ μου τὸν Χρῆστον Κάλυκα [Ε] καὶ εἰπέ τῷ ὅτι ἡ ἐπιστολή του μ' ἐραί-δρυνε ποῦ.

Φίλε Ἰωάννη Δ. Μ. [ΕΕΕ], σ' εὐχαριστῶ ποῦ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη ῥάφεις, εἰς τὸν Ὁ-δηγὸν τοῦ Συνδρόμου, δημοσιευμένον εἰς τὸ 1ον φύλλον τοῦ ἔτους τούτου, εἰμπορεῖς νὰ εὐ-ρῇς ὅσα τὰς ἀναικάας π' προφορίας καὶ δη-γίας. Ὁ Ἀναλίας σ' εὐχαριστεῖ ἐκ τῶν προτέ-ρων διὰ τὰ χρητικὰ γραμματόσημα ποῦ θὰ τοῦ στείλῃς.

Μ' ἐρωτᾷς, Πτερωτὴ Καρδία, διατί, ἐνῶ ὁ προηγούμενος Διαγωνισμὸς λυσεῖν ἦτο 89ος, ὁ τωρινὸς εἶνε 91ος. Διότι ἐν τῷ μεταξὺ ἐπρο-κηρύχθη Διαγωνισμὸς Διηγήματος καὶ ἐπῆρε τὸν ἀριθμὸν 90. Κάθε Διαγωνισμὸς, ἐκτὸς τῶν Μικρῶν Διαγωνισμῶν, πέρνει αὐξήοντα ἀριθμὸν· οἱ μεγάλοι δηλ. Διαγωνισμοὶ ἀριθμοῦνται ὅλοι μαζί, καὶ ὅχι

αί προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) Καταλαβαρ-
δίζων (ἐπίσης) "Ἄνθος τῶν Δειμώνων (ἐπί-
σης) [EE] διὰ τὴν κομφοτάτην ἐπιστολήν) καὶ
Χριστιανὸν Παρθένον (·; σ'· εὐχαριστῶ διὰ
τὰς ἐνεργείας) [EE] ἡ ἐπιστολή σου μὲ κατε-
γοήτευσε.)

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλ-
λάξουν: ἡ Θεὰ τῆς Ἑλπίδος μὲ τὴν Μόνω-
σιν, Γοργόφτερον Ἑλπίδα, Διαφυσθεῖσαν
Ἑλπίδα, Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης καὶ Περίκλιτα
Τζάλμαν — ὁ Καθαρὸς Ἀἶρ μὲ τὴν Νο-
σταλγοῦσαν Λεοβίαν — ἡ Σανθὴ Φοίβη μὲ τὸν
Ἀγγελοῦ τῆς Χαρᾶς, Ἀγγελοῦ τῆς Νύκτος,
Ἀγγελοῦ τῆς Ἑλπίδος, Χρυσόπτερον Ἀγγε-
λον καὶ Χαριτωμένο Ἀγγελοῦ — τὸ Φίλημα
τοῦ Κύματος μὲ τὴν Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα,
Ἑλληνοπούλαν, Ἐξόριστον Ἑλληνα, Σενι-
τευμένην Ἑλληνοπούλαν καὶ Ἑλληνα Ἀθλη-
τὴν — ἡ Ἀγνή Ψυχὴ μὲ τὸ Ἄσμα Νηρηΐ-
δος, Ψυχὴν τῆς Λεοβίας, Λευκὴν Νύκτα, Διο-
νυσιάδα Πηγὴν καὶ Ζαππίδα — τὸ Περωμέ-
νον μὲ τὴν Λευκὴν Νύκτα, Σενιτευμένο Ἑλ-
ληνόπουλο, Ἀργυρᾶν Πανσέληνον, Αὔραν τοῦ
Φαλγῆτος καὶ Αἰτὸν τῆς Μακεδονίας — ἡ
Ἑσπερὶς Νεφέλη μὲ τὴν Φίλην τῶν Ζώων,
Νυκτοκόρακα, Κολυμβήτριαν τοῦ Μῆξ, Σαν-
θὴν Φοίβην καὶ Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην —
τὸ Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς μὲ τὸν Ζέφυρον τοῦ
Βοσπόρου, Λευκὸν Ἴον, Κόρην τοῦ Αἰθέρος,
Σανθὴν Φοίβην καὶ Φίλημα Σκιάς — ὁ Δοῦξ
τῆς Καρδοστοῦ μὲ τὴν Ἀγκυραν τῆς Σωτη-
ρίας, Οὐδένα, Λουλοῖ δι τῆς Καρδιάς, Τοῖρον
καὶ Φωστῆρα τῆς Ἡλείου — τὸ Ὁχρὸν
Ἀμάραντον μὲ τὴν Σανθὴν Φοίβην, Κυκλα-
μιά, Ἄνθος τῆς Ἀγρότητας, Νάρκισσον καὶ
Ἀδωνι — ὁ Ὀργος τοῦ Μονοσποράνου μὲ τὴν
Λευκὴν Νύκτα, Κωπηλάτιδα Κύθρον, Γορ-
γόφτερον Ἑλπίδα, Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ
καὶ Φίλην τῶν Ζώων — ἡ Ντούμπλ-Γριπλ
μὲ τὸν Τζὼν-Μπουλλ, Παιδικὴν Χαρὰν καὶ
Ὑπερτέτην Αἰτὸν — ἡ Λάμψις τοῦ Ἡλίου
μὲ τὸν Γόρδιον, Ὑπερ Πατρίδος, Χαρὰν τῶν
Γονέων καὶ Κόρην τοῦ Διός — τὸ Σῆμα τῆς
Διαπλάσεως μὲ τὴν Μυροβόλον Χαρανγὴν καὶ
Μόνωσιν.

II Διάπλσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς:
Νίκων Κατερινόπουλον (ἐλήφθησαν καὶ ἐφυλά-
χθησαν αἱ σημειώσεις σου διὰ νὰ χρησιμεύουν
ἐν καιρῷ) Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης ([EE] διὰ
τὴν ποικίλην καὶ ὠραίαν κοκκινόμαυρον ἐπί-
στολήν) Α. Ι. Αλ. (ναί!) Ποσειδῶνα τῆς Μή-
λου (ἐλήφθη χαίρω ποὺ σοὶ ἤρесе τόσον ἡ 18ῃ
Κυριακῇ) Γλωσσόκοπταν (εὐχαριστῶ πολὺ
ἐλπίζω τώρα ὅτι θὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα)
Ἑλένην Α. Μάλλη, Κρίνον τοῦ Ἀγγέλου
([E] ἔστειλα· ναί, ἡ λύσις τῆς 68 Ἀσκήσεως
ἐδημοσιεύθη λανθασμένη: πῖλος-πόλις καὶ ὄχι
πόλος) Μ. Π. Μ. (ἔστειλα) Ι. Γ. Μ. (ἔστει-
λα: νὰ μοῦ ξαναστείλῃς αὐτὰς τὰς λύσεις, γραμ-
μένας εἰς χάρτην τῶν Λύσεων) Διογένην τὸν
Σινωπέα (εὐχαριστῶ θερμῶς) Ὀνειρον Θερι-
νὴς Νυκτὸς (καὶ τὰ δύο εἶνε ἐξίσου ὠραία
προτιμῶ ὅμως τὸ συντομώτερον) Μαγετικὸν
Δάσος (ἔστειλα· ἀν καὶ πολὺ προώρως τὰ ἐξή-
τησες) Ροδόπην ([EE] ἡ ὁποία μὲ μεγάλην
λύπην τῆς ἤκουσεν ὅτι ἔκλεισε τὸ Σχολεῖον τοῦ
κ. Μαῖμουδιδίου, ἐπειδὴ εἶχε σκοπὸν νὰ στείλῃ
τὸ σκυλάκι τῆς) ἄς εἶνε! τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ
Σχολείου ὁ μικρὸς μου φίλος Κέκος Καροκέ-
φαλος τὸ ἐπρομάντευσε εὖθις ἀπὸ τὰ πρῶτα
φύλλα καὶ εἶπε τοῦ πατέρα του «νὰ ἰδῇς,
πατέρα, ποῦ αὐτὸ τὸ σχολεῖο θὰ διαλυθῇ!»
Ἀδελφὴν Ψυχὴν (περιμένω) Ἀλφα-Βῆτα (δι-
άβασε σήμερα τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν
Ἀσκήσεων καὶ συμμορφώσου) Ἄσμα τοῦ Ὁρ-
φῆως κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 26
Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΤΑΣ ΤΗΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — Διαγωνισμὸς Σεσπαθώματος.
λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὅ-
ρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ε. ἑ.)
2. — Διαγωνισμὸς Λύσεων, λήγει τὴν
31 Ἰουλίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ
18ον φύλλον ε. ἑ.)
3. — Διαγωνισμὸς Διηγήματος, λή-
γει τὴν 30 Ἀπριλίου, (ἴδε τοὺς ὅρους
εἰς τὸ 16ον φύλλον ε. ἑ.)
4. — Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς, λή-
γει τὴν 15 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς
τὸ 17ον φύλλον ε. ἑ.)
5. — Διαγωνισμὸς Καλλιγραφίας, λή-
γει τὴν 15 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς
τὸ 17ον φύλλον ε. ἑ.)
6. — Δεκάτη Ἐνάτη Κυριακῇ, λήγει
τὴν 30 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ
προηγούμενον φύλλον.)
7. — Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων, διὰ
τὴν Β' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1905, (οἱ ὅροι
δημοσιεύονται εἰς τὸ σημερινὸν φύλ.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ἰουνίου.
Οὐχ ὅτι τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύνανται γράφωσι
αἱ λύσεις τῶν αἱ διαγωνισμοῦ, πωλεῖται ἐν
τῷ ἱερῷ μας εἰς φακέλους, ὡς ἑκάστος
περιεῖν 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φ. 1.

243. Συλλαβογράφος.
Νῆσον θὰ κάμῃς ἐτὴ Βαλτικῇ,
Μ' ἐν ἄλφα μόνον, μὲ σὶ καὶ νῖ
244. Μεταγραμματισμός.
Καθὼς εἶμαι ζήτησέ με
Στῆς Ἑλλάδος τὰ βουνά·
Στὸ σχολεῖόν σου μὲ παίρνεις,
Δέλτ' ἀν βάλῃς ἀντὶ γὰ.
245. Τονόγραφος.
Τὸ Νοέμβριον θὰ γιορτάσω
Ὁ τιδήποτε κι' ἀν γίνῃ·
Ἄν τὸν τόνον μου κινήσῃς,
Ἢ κακία θὰ σοὺ μείνῃ.

246. Λένιγμα.
Κάτι σοῦφερα νὰ λύσῃς...
Θὰ το εὗρῃς ἀν θελήσῃς
Νὰ προσέξῃς, φίλε λῦτα,
Πρῶτα-πρῶτα σὶ Ἀλφαβῆτα.
Εἶνε ἄρθρον, εἶνε γράμμα,
Εἶναι σύνδεσμος, συνάμα
Εἶν' ἐπίρρημα, καὶ ῥῆμα,
Εἶνε καὶ ἀντωνυμία.
Ἐνας ἡχος πάντα ὁ ἴδιος
Ἀλλὰ μ' ἄλλῃ ὀρθογραφία.
247. Γωνία.

- + ★★★★★ = Μήτηρ ἡμιθέου.
- ★ + ★★★★★ = Λευκαίνει.
- ★★ + ★★★★★ = Ἰδρυμὰ καὶ ἐπιπλον.
- ★★★ + ★★★★★ = τῶν Βραβείων...
- ★★★★ + ★★★★★ = Τίτλος ἡγεμονικός.
- ★★★★★ + ★★★★★ = Ἀπόστολος.
- + ★★★★★ = Σὺμβολον.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὄνομα σχετικὸν μὲ τὴν

Διάπλσιν.

248. Ἱστορικῇ ἐρώτησις.

Πότε καὶ ποῦ ὁ Μέγας Ναπολεὼν ἐπληρώθη

ἐλαφρῶς εἰς τὴν πτέρναν;

249-251. Λογοπαλινγία.

1. — Ποία πόλις σὲ διατάσσει νὰ πῇς σκύλος;

2. — Ποῖος εἶνε ὁ συντομώτερος... κόλπος;

3. — Ποῖος Ἀπόστολος εἰμπορεῖ νὰ εἶχε ἄ-
λογον;

252. Μωσαϊκόν.

Οἱ κάτωθι Ἀριστεῖς (ἥρωες τοῦ περιουοῦ μυ-
θικοῦ)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905

θιστορήματος τῆς Διαπλάσεως), δίδουν ὁ καθεὶς
ἀπὸ ἓν γράμμα καὶ ἀποτελεῖται τὸ ὄνομα ἑλ-
λου Ἀριστέως:

Χινδοαῖλ, Λοῦβεν, Βίκμπορν, Χάρμπι,
Πέρκινς, Ἀλβέρτος.

253. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 2 8 9 α 1 β 6 = Θὰ τὸ λύσῃς.
2 3 8 1 α 6 β = Ρέει.
3 7 2 6 β = Χύνεται.
4 8 5 2 8 α = Πόλις τ. Ἑλλ.
5 8 α β 8 2 6 β = Ἀκρωτήριον.
6 4 6 2 5 6 β = Πόλις εὐρωπ.
7 2 8 α 8 = Ἐγήρασε.
8 1 6 β 5 α 6 β = Ὅπλον.
9 8 β 8 2 α 6 β = Φέγγει.
α 1 6 β α 6 β = Πόλις τουρκ.
β α 1 8 α 8 = Πόλις γαλλικῇ.

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς
βραβεύσεως Συλλογῆς τοῦ ΜΙΚΡΟΥ ΡΑΦΑΗΛ]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 11 καὶ 12

128. Ἰσμήνη (εἰς, μὴν, ἡ.) — 129. Πρόδι-
κος (πρό, δι, Κῶς.) — 130. Μονὰς-ἀμνός.

131. Α Ο Ι 132. ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΦΥΡΑ (Νίνα, ἴνα, Σινᾶ.) —

ΥΠΡΜΑ 133-135. 1, Ρῆνος

ΔΕΡΑΓΑΣ (ἀρχαῖοι) 2. Ο ΝΗ-

ΕΔΔΔΝ Ρεύς... 2. Μένος

ΛΘΗΝΑ (συνήθως) 3. Η ΔΕΜ-

Κ Σ Ε θος... 3. Ἀλβίς

(παίσι ΒΛΑΒΗΝ...) — 131-140. Τῇ ἀνταλ-

λαγῇ διὰ τοῦ ΜΥΣ: Μυστικόν, δορυμν, μύ-

στος, Μυσία, μυσαρός. — 141. ΚΟΡΙΝΝΑ (Κο-

τύλη, ΒΟΑΣ, ΜαΡσῦας, Λαμῖα, Ἰσμήνη, Αἰ-

σχίνης, Οὐρανία.) — 142. Μία χειλιδὼν ἑαυ οὐ

ποιεῖ. — 143. Ἐν τῷ Ἀδῷ οὐκ ἔστι μετάνοια.

(Ἐν τῷ Α δι' ΟΥ - κ' ἐς τὴν νῖ - α.) 144.

Ὁ κορμὸς τοῦ πρὸς τὸ

ἀριστερὰ δένδρου σχη-

ματίζει τὴν ράχην τοῦ

ταυροῦ. Τὸ πεσμένο κα-

πέλλο, ἕως τὴν ται-

νίαν του, σχηματίζει τὸ

ρύγχος του. Τὰ ἄλλα

φαίνονται εὐκόλα, εἰὰν

ἡ εἰκὼν στραφῇ οὕτως, ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ

πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας
λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν-
τὸς εἵδους πανταχόθεν. — Πόπη Ι. Κρεστε-
νίτου, Πύργος Ἠλείας. (Ε, 44)

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια καλλιτεχνικὰ
καὶ ἰδίως τοποθεσίας. — Πολύκαρπος Ἀν-
τωνιάδης, μαθητὴς Γυμνασίου, Λευκωσία Κυ-
πρου. (Ε, 45)

Α νταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια Ἑλληνι-
στὶ, Γαλλιστὶ, Γερμανιστὶ καὶ Ἀγγλι-
στὶ — Διευθυντὴς ἀσφαλεστάτη: Ἀνδρ. Αἰμι-
λιαν Ἐρνέστου, ἱατροῦ, Ἀθήνας. (Ε, 46)

Εἰς τὸν εὐγενέστατον καὶ ἀξιότιμον κ. Χρί-
στον Βλασσόπουλον πέμπομεν τοὺς φιλικούς
μας χαιρετισμούς, εὐτυχίσασαι νὰ γνωρίσω-
μεν αὐτόν. Τοῦ εὐχόμεθα καλὴν ἀντάμωσιν. —
Μαργαρίτα καὶ Ἑλένη Κανῆ. (Ε, 47)

Η ἀπάντησις εἶνε γνωστοτάτη, ἀγαπητὴ
Μαργαρίτα Ἑλλάς, ἀποφεύγομεν ὅμως τὴν
ἐπανάληψιν αὐτῆς σεβόμενοι, οὐχὶ τὸν μελανεί-
μονα... ἀλλὰ τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ. — Νυκτο-
κόραξ, Γόρδιος. (Ε, 48)

Π ὡς περὶ αὐτὸ εἰς τὴν Ἀδρίσαν, φιλότατη Ψα-
ροπούλα καὶ Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι; —
Τρεμοσβύναυ Ἀνθρακίς. (Ε, 49)